

## NESL İ ASIM

Pir-i Güzin,

Bi-haberiz senden, senden ve bülbülünden; sana mektup yazıyorum Asım'ın Neslinden. Duy bizi, bizi gör, bizi bil...

Seni süslü, boyalı kelimelerimizle yad ediyoruz. Sanki ölmüşsün; sanki; toprak, vatan, bayrak sen değilmişsin gibi. Seni hatırlatmaya, seni unutturmamaya çabalyoruz; sanki seni yaşatacak hiçbir şey yokmuş gibi. Sensiz, manadan o kadar yoksun ki İstiklal Marşı sanki kendi kendine yazılmış. Al bayrak anlamsız dalgalanıyor sanki bayrak, bir bez parçası; ona rengini Çanakkale vermemiş gibi. Bize emanet neyin varsa senden ve sözünden arındırılmış gibi.

Yokluğun, savaşın, kanın ortasında düşünmüş bir gelecek; bir kelimen ki kanatları kırılmış bir kuşu bile uçmaya itecek. Sende yeise kapılmamış bir düş, sarsılan gök, bileylenen yürek, çelikten bir iman vardı. Senin adın "Korkma!"ydı; vatandı, namustü, bayraktı...

Adın ki büyüyor içimizde her gün biraz daha, daha sağlam basıyor yere senle ayaklarımız. Ayaklarımız ki toprak diyerek basmıyor geçtiği yere, her karışı şehit kokan toprağımız ki seninle can buluyor. Ve seninle biraz daha...

Karşında "Asım'ın Nesli", işte boynumuzda sana tasmalık etmeyen altın lale. Sana mektup yazıyorum ey Pir-i Güzin, ey vatan. Ey bayrak sana bir mektup yazıyorum; son istinadgahımız da yıkılırsa dediğin yerden. Yetmiş sekiz sene önce gittin aramızdan şimdi büsbütün yoksun... Bayrağımız yalnız, üç kıtası 41 kez ağıt yakar da sana bir ananın feryadı gibi sallanır durur. Bayrağımız, en yanık türkülerini senin için söyler, durur. "Asım'ın Nesli... Diyordun ya... Nesilmiş gerçek: İşte çiğnetmedi namusunu, çiğnetmeyecek."

Bırakalım feryadı, matemi... Kabil mi seni geri getirebilmek? Kabil mi bir kez daha hissetmek; istiklali, toprağı, bayrağı damarımızda. Atardık karanlık perdesini üstümüzden kükredik, işte o zaman bir daha kükredik. Yürürdük saf saf yarıp geçerdik dağı denizi; taşardık, sığmaz olurduk hiçbir yere dünya yetmezdi.

Öğüdünü tutup efkarını akıl edinseydi ilhadı, ne mümkün olurdu asımın? Ama yeter daha fazla deşilmesin Sine-fi karın. Unutmadı seni üşümesin diye üstünü örttüğün öksüzler... Evde hala seni bekliyor, yarını için ölmeye gittiğin çocukların. Bir millet ki hala izini sürmekte. Sen ki zamanın, mevkinin değiştiremediği insan; umutsuzluğun ve mağlubiyetlerin zaferi, dünyaya atılmış bir yumruktun sen. Sen ki bir destan muzaffer...

Vatan dedin mi toprakta bile rahat vermez biliriz efkar-ı kederin. Asude kal, hoşçakal...